

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.112 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 68.405/XIV-4191.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat St. VAN EYCK,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Belgiëlei 187

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 4 april 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 1996 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 1995 tot weigering van verblijf, met bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de beschikking van 2 juni 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. VAN EYCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is op 4 juli 1995 in België aangekomen,
vergezeld van twee kinderen, en heeft zich vluchteling verklaard op 20 juli 1995. XXX, van
XXX nationaliteit, is op 17 juli 1995 in België aangekomen en heeft zich vluchteling
verklaard op 20 juli 1995.

1.2. Op 20 juli 1995 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken twee
beslissingen tot weigering van verblijf.

1.3. De beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en
de staatlozen van 13 november 1995 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van
Binnenlandse Zaken van 20 juli 1995 tot weigering van verblijf, met bevel om het
grondgebied van het Rijk te verlaten, zijn als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 5 september 1995 op de zetel van het Commissariaat-
generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens betrokkenes verklaringen zouden onbekenden van 1988 tot 1992 geregeld
geld geëist hebben van hem. Protest bij de politie zou niets hebben opgeleverd.
Betrokkene, eigenaar van een bouwonderneming, zou vanaf 1990 de oppositionele D.-
partij financieel gesteund hebben. Rond oktober 1992 zou zijn onderneming bij gebrek
aan middelen (electriciteit, bouw materiaal) niet hebben kunnen functioneren, waardoor
betrokkene zich genoodzaakt zag zijn financiële steun aan de D.-partij stop te zetten,
alsook zijn belastingen niet langer te betalen. In april 1993 zou hij drie dagen door de
politie aangehouden, geslagen en bedreigd zijn met inbeslagname van zijn onderneming,
omdat hij zijn belastingen niet betaalde. Om diezelfde reden zou hij twee á drie maanden
later opnieuw één dag door de politie zijn aangehouden en geslagen. In augustus 1994
zou betrokkenes wagen door onbekenden gestolen zijn. Protest bij de politie zou niets
hebben opgeleverd. In februari 1995 zou betrokkene naar M. vertrokken zijn voor de
aankoop van bouw materiaal. Toen hij daar einde mei 1995 vernomen zou hebben dat de
overheid beslag gelegd had op zijn onderneming, zou hij, uit vrees bij terugkeer (in XXX)
aangehouden en veroordeeld te worden in M. gebleven zijn. Daar zou hij zijn
lastiggevallen door onbekenden, die hem naar XXX wilden terugsturen, maar die na
betaling weer zouden zijn vertrokken. Betrokkene zou met zijn echtgenote, XXX,
telefonisch afgesproken hebben elkaar in België terug te zien en hij zou dan, einde juni
1995, verder zijn doorgereisd naar België, waar hij asiel vroeg op 20 juli 1995 na er op
17 juli 1995 te zijn aangekomen.

Vooreerst moet gesteld worden dat betrokkenes problemen omtrent de onbekenden
die sinds 1988 geld van hem eisten, blijkbaar niet in verband staan met één van de

redenen voor een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals vermeld in de Conventie van Genève.

Vervolgens verklaart hij bij zijn verhoor in dringend beroep twee keer door de politie aangehouden en geslagen te zijn, maar vermeldt hij niets over een tweede aanhouding in zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit element doet afbreuk aan de ernst van aangehaald feit. Ook verklaart hij dat zijn echtgenote, toen hijzelf reeds in M. was, aan de politie bepaalde documenten van de inbeslaggenomen onderneming zou hebben gevraagd, terwijl zijn echtgenote dit ontkent. Dit doet twifelen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven wachtte betrokkene nog tot einde mei 1995 vooraleer hij besloot zijn land definitief te verlaten (in dit geval : er niet meer naar terug te keren), hoewel er na deze tweede aanhouding (die ten laatste in juli 1993 plaatsvond) geen feiten meer plaats hadden waaruit een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging van betrokkene zou kunnen worden afgeleid, zodat er geen sprake kan zijn van een hoogdringende vluchtsituatie. Betrokkene vermeldt einde mei 1995 niet meer naar zijn land te zijn willen terugkeren uit vrees veroordeeld te worden voor het niet betalen van belastingen, na de inbeslagname van zijn onderneming. Dit lijkt echter eerder een gemeenrechtelijk probleem te zijn, evenals de autodiefstal in augustus 1994. Niets in betrokkenes relaas wijst immers op enig verband tussen deze feiten en een van de redenen zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene zelf legt immers ook geen duidelijk verband tussen zijn steun aan D. en de inbeslagname van zijn bedrijf (aangezien hij sinds 1992 geen geldelijke steun meer gaf en zich niet bezighield met politiek).

Tenslotte vermeldt betrokkene in M. te zijn lastiggevallen door onbekenden, die hem naar XXX wilden terugsturen. Betrokkene kan hier echter weinig verdere uitleg (wie? reden?) over geven, wat afbreuk doet aan de ernst van aangehaald feit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 juli 1995.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar XXX zou worden teruggeleid.

(...).”.

Dat de motivering van de beslissing ten opzichte van de tweede verzoekster als volgt luidt :

“(...

Betrokkene werd verhoord op 5 september 1995 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkenes echtgenoot, XXX, in februari 1995 op zakenreis naar M. vertrokken zijn. In maart en april 1995 zou de politie haar naar de verblijfplaats van haar echtgenoot hebben gevraagd. In mei 1995 zou zij via een kennis vernomen hebben dat er beslag gelegd was op de onderneming van haar echtgenoot en dat deze laatste veroordeeld zou worden bij zijn terugkeer. Toen zij dit telefonisch aan haar echtgenoot in M. meedeelde zouden zij afgesproken hebben afzonderlijk naar België te reizen en elkaar daar terug te ontmoeten. Op 2 juli 1995 verliet zij haar land. Op 20 juli 1995 vroeg zij in België asiel aan, na er op 4 juli 1995 te zijn aangekomen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uit het feit dat betrokkene ondervraagd zou zijn door de politie geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit kan worden afgeleid. Verder verwijst zij naar de asielaanvraag van haar echtgenoot, XXX.

Vermits hieraan in de ontvankelijkheidsfase geen gunstig gevolg werd gegeven, kan evenmin besloten worden tot een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie

van Genève. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 juli 1995.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar XXX zou worden teruggeleid.

(...).”.

1.4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 26 maart 1996 ten opzichte van verzoekers, nieuwe beslissingen tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juli 1995 genomen, die als volgt worden gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 5 september 1995 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens betrokkenes verklaringen zouden onbekenden van 1988 tot 1992 geregeld geld geëist hebben van hem. Protest bij de politie zou niets hebben opgeleverd. Betrokkene, eigenaar van een bouwonderneming, zou vanaf 1990 de oppositionele D.-partij financieel gesteund hebben. Rond oktober 1992 zou zijn onderneming bij gebrek aan middelen (electriciteit, bouw materiaal) niet hebben kunnen functioneren, waardoor betrokkene zich genoodzaakt zag zijn financiële steun aan de D.-partij stop te zetten, alsook zijn belastingen niet langer te betalen. In april 1993 zou hij drie dagen door de politie aangehouden, geslagen en bedreigd zijn met inbeslagname van zijn onderneming, omdat hij zijn belastingen niet betaalde. Om diezelfde reden zou hij twee á drie maanden later opnieuw één dag door de politie zijn aangehouden en geslagen. In augustus 1994 zou betrokkenes wagen door onbekenden gestolen zijn. Protest bij de politie zou niets hebben opgeleverd. In februari 1995 zou betrokkene naar M. vertrokken zijn voor de aankoop van bouw materiaal. Toen hij daar einde mei 1995 vernomen zou hebben dat de overheid beslag gelegd had op zijn onderneming, zou hij, uit vrees bij terugkeer (in XXX) aangehouden en veroordeeld te worden in M. gebleven zijn. Daar zou hij zijn lastiggevallen door onbekenden, die hem naar XXX wilden terugsturen, maar die na betaling weer zouden zijn vertrokken. Betrokkene zou met zijn echtgenote, XXX, telefonisch afgesproken hebben elkaar in België terug te zien en hij zou dan, einde juni 1995, verder zijn doorgereisd naar België, waar hij asiel vroeg op 20 juli 1995 na er op 17 juli 1995 te zijn aangekomen.

Vooreerst moet gesteld worden dat betrokkenes problemen omtrent de onbekenden die sinds 1988 geld van hem eisten, blijkbaar niet in verband staan met één van de redenen voor een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals vermeld in de Conventie van Genève.

Vervolgens verklaart hij bij zijn verhoor in dringend beroep twee keer door de politie aangehouden en geslagen te zijn, maar vermeldt hij niets over een tweede aanhouding in zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit element doet afbreuk aan de ernst van aangehaald feit. Ook verklaart hij dat zijn echtgenote, toen hijzelf reeds in M. was, aan de politie bepaalde documenten van de inbeslaggenomen onderneming zou hebben gevraagd, terwijl zijn echtgenote dit ontkent. Dit doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven wachtte betrokkene nog tot einde mei 1995 vooraleer hij besloot zijn land definitief te verlaten (in dit geval : er niet meer naar terug te keren), hoewel er na deze tweede aanhouding (die ten laatste in juli 1993 plaatsvond) geen feiten meer plaats hadden waaruit een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging van betrokkene zou kunnen worden afgeleid, zodat er geen sprake kan zijn van een hoogdringende vluchtsituatie. Betrokkene vermeldt einde mei 1995 niet meer naar zijn land te zijn willen terugkeren uit vrees veroordeeld te worden voor het niet betalen van belastingen, na de inbeslagname van zijn onderneming. Dit lijkt echter eerder een gemeenrechtelijk probleem te zijn, evenals de autodiefstal in augustus 1994. Niets in betrokkenes relaas wijst immers op enig verband tussen deze feiten en een van de redenen zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene zelf legt immers ook geen duidelijk verband tussen

zijn steun aan D. en de inbeslagname van zijn bedrijf (aangezien hij sinds 1992 geen geldelijke steun meer gaf en zich niet bezighield met politiek).

Tenslotte vermeldt betrokkene in M. te zijn lastiggevallen door onbekenden, die hem naar XXX wilden terugsturen. Betrokkene kan hier echter weinig verdere uitleg (wie? reden?) over geven, wat afbreuk doet aan de ernst van aangehaald feit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 juli 1995.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar XXX zou worden teruggeleid.

(...).”.

Dat de motivering van de beslissing ten opzichte van de tweede verzoekster als volgt luidt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 5 september 1995 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene echtgenoot, XXX, in februari 1995 op zakenreis, naar M. vertrokken zijn. In maart en april 1995 zou de politie haar naar de verblijfplaats van haar echtgenoot hebben gevraagd. In mei 1995 zou zij via een kennis vernomen hebben dat er beslag gelegd was op de onderneming van haar echtgenoot en dat deze laatste veroordeeld zou worden bij zijn terugkeer. Toen zij dit telefonisch aan haar echtgenoot in M. meedeelde zouden zij afgesproken hebben afzonderlijk naar België te reizen en elkaar daar terug te ontmoeten. Op 2 juli 1995 verliet zij haar land. Op 20 juli 1995 vroeg zij in België asiel aan, na er op 4 juli 1995 te zijn aangekomen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uit het feit dat betrokkene ondervraagd zou zijn door de politie geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uit kan worden afgeleid. Verder verwijst zij naar de asielaanvraag van haar echtgenoot, XXX.

Vermits hieraan in de ontvankelijkheidsfase geen gunstig gevolg werd gegeven, kan evenmin besloten worden tot een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 juli 1995.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar XXX zou worden teruggeleid.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel aanvoeren :

“II.-Onbegrijpelijke procedure - onwettige beslissingen - schending hoorplicht - afwenning bevoegdheid - daad van onbehoorlijk bestuur.

Aangezien voorafgaand onderhavige weigeringsbeslissingen d.d. 26 maart 1996, de Commissaris-generaal reeds op 13 november 1995 haast identieke weigeringsbeslissingen had getroffen welke hij nadien - nadat verzoekers zich hiertegen reeds voorzien hadden bij de Raad van State - zagezegd introk bij beslissingen d.d. 19 februari 1996 en zulks om onverstaanbare redenen.

Aangezien dergelijk procedureverloop manifest onwettig is nu de wet van 15 december 1980 een dergelijk onbegrijpelijk procedureverloop nergens voorziet.

Aangezien na voornoemde intrekking d.d. 19 februari 1996 verzoekers ook geenszins meer gehoord werden, doch plotseling op 26 maart 1996 zagezegde nieuwe weigeringsbeslissingen ontvingen die qua redenering en motivering haast in niets verschillen van deze d.d. 13 november 1995.

Aangezien in deze omstandigheden de weigeringsbeslissingen d.d. 26 maart 1995 alleszins onwettig zijn, temeer verzoekers valse hoop was gegeven nu zij per brief d.d. 22 maart 1996 waren opgeroepen voor verhoor, verhoor dat dan weer kort daarop per 26 maart 1996 werd geannuleerd,

Aangezien dit alles werkelijk niet ernstig is en getuigt van wanorde en onbehoorlijk bestuur!";

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissingen steun vinden in de verhoren van 5 september 1995; dat geen wetbepaling voorschrijft dat de bestreden beslissingen door nieuwe verhoren dienen voorafgegaan te worden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als tweede middel aanvoeren :

“III.- Gebrekkige motivering - afwending van bevoegdheid - daad van onbehoorlijk bestuur - verkeerde interpretatie van gezegdes der verzoekers.

a)

Aangezien de bestreden beslissingen ook behept zijn met een gebrek aan motivering doordat de gezegdes van verzoekers volkomen verkeerd geïnterpreteerd werden, hetgeen aldus een daad van onbehoorlijk bestuur betekent en afwending van bevoegdheid impliceert,

Meer in 't bijzonder is zulks gebaseerd op het feit dat de Commissaris-generaal o.a. vrijwel letterlijk stelt dat eerste verzoeker nog tot einde mei 1995 wachtte vooraleer hij besloot zijn land definitief te verlaten hoewel er na zijn aanhouding ten laatste in juli 1993 geen feiten meer plaats gehad zouden hebben waaruit een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging zou kunnen afgeleid worden.

Hetgeen gebeurd is ná juli 1993 interpreteert de Commissaris-generaal als zijnde problemen van gemeen recht, daar waar verzoekers nochtans ook deze problemen ná 1993 hadden geschetst in de context van gans het gebeuren reeds begonnen vóór 1993 en verdergezet erna.

Met andere woorden hebben verzoekers wel degelijk pertinente feiten en vrees voor vervolging geopenbaard daterend van ná juli 1993, doch deze werden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen verkeerd weergegeven en gesimplificeerd hoewel duidelijk uiteengezet in de onderscheiden verhoren en het dringend beroep d.d. 24 juli 1995; zulks blijkt o.a. illustratief, doch niet limitatief, uit volgende overwegingen

b)

Vooreerst haalt de Commissaris-generaal aan dat in 1993 eerste verzoeker door de politie tweemaal was aangehouden geworden, geslagen en bedreigd ‘omdat hij zijn belastingen niet betaalde’ (sic).

Evenwel is zulks een zeer ongenueanceerde en al te vereenvoudigde weergave van de gezegdes van verzoekers.

Verzoekers hebben nl. steeds voorgehouden dat hun coöperatieve inderdaad werd getroffen door buitensporige taxen van de overheid, doch dit hebben zij direct gerelateerd aan het feit dat de XXX autoriteiten dit deden om hen onder druk te zetten en te bedreigen omwille van hun sympathie voor de oppositie, zijnde de zogenaamde T.-beweging.

Deze buitensporige belastingen waren m.a.w. slechts een verdoken middel om verzoekers te bedreigen en bovendien zijn deze bedreigingen met buitensporige belastingen immer crescendo gegaan, ook ná 1993 zodoende zelfs dat uiteindelijk gans de coöperatieve werd geconfisceerd; dit was zeer zeker geen probleem van gemeen recht vermits zoals gezegd deze fiscale chantage direct dient gerelateerd aan verzoekers sympathie voor de T.-beweging.

c)

Verder houdt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen voor dat in augustus 1993 de wagen van verzoekers door onbekenden werd gestolen en dat protest bij de politie niets had opgeleverd.

Welaan ook dit feit is als dusdanig niet juist weergegeven nu verzoekers wel gesteld hebben dat effectief hun wagen door onbekenden werd afgenomen, doch hieraan hebben zij evenzeer toegevoegd dat zij terecht vermoeden dat dit eveneens een soort chantagepraktijk was van de overheden die hen ook op die manier viseerden en bedreigden nu al die tijd de overheden vermoedden dat in 't bijzonder eerste verzoeker betrokken was bij en sympathiseerde voor de T.-beweging.

Dit feit diende dus ook gesitueerd binnen de concrete vrees voor vervolging omwille van politieke motieven !

d)

Immer hetzelfde dient gezegd omtrent het vertrek van eerste verzoeker naar M. begin 1995. Eerste verzoeker werd aldaar nl. ernstig bedreigd en lastiggevallen door, inderdaad, 'onbekenden' welke hem probeerden te dwingen naar XXX terug te keren. Verzoekers hebben echter steeds duidelijk verwoord dat zij deze 'onbekenden' beschouwden als leden van de geheime politie van XXX en dat ook dit gebeuren diende in verband gebracht te worden met de bedreigingen op het thuisfront waar men intussen de coöperatieve van betrokkenen zelfs in beslag genomen had en waar men tweede verzoekster lastigveel, welke als etnisch I. zich hoegenaamd niet meer veilig voelde.

Omtrent dit laatste ingeroepen feit, nl. dat tweede verzoekster als alleenstaande vrouw van I. origine zich bedreigd voelde in afwezigheid van haar echtgenoot, vindt men zelfs niets terug in de bestreden beslissingen.

e)

Tot slot is het volkomen onjuist te stellen zoals de Commissaris-generaal het doet, dat 'Betrokkene (eerste verzoeker) zelf ook geen enkel duidelijk verband legt tussen zijn steun aan D. en de inbeslagname van zijn bedrijf (aangezien (sic) hij sinds 1992 geen geldelijke steun meer gaf en zich niet bezighield met politiek)'.

Primo is zulks - dient het nog herhaald - werkelijk onjuist; alle aangehaalde feiten dienen en werden wel degelijk gesitueerd in het kader van de sympathie van verzoekers voor D. : dit hebben zij herhaaldelijk aangekaart.

Secundo is het niet omdat inderdaad na 1992 eerste verzoeker zijn financiële steun stopzette, dat de overheid hem niet meer verdacht van blijvende sympathie; dit is nl. de kern van de zaak.

Betrokkenen werden door de autoriteiten VERDACHT van permanent iets te maken gehad te hebben met de T.; als verweer repliceerde eerste verzoeker dat hij zijn financiële steun opgaf in 1992, doch blijkbaar werd zulks niet geloofd door de autoriteiten en bleven zij hem, zijn vrouw en zijn zaak bedreigen en lastigvallen, in 't bijzonder door middel van buitensporige belastingen !

f)

Last but not least kan men bovendien impliciet afleiden uit het advies van de Commissaris-generaal houdende 'dat het in de huidige omstandigheden (sic) niet (resic) aangewezen is betrokkenen terug te leiden naar XXX', dat hij zelf aanvoelt dat er iets schort aan zijn beslissingen, dat hij niet zeker is en dat alleszins er wel degelijk een gevaar voor vervolging bestaat !

Dit advies houdt immers met zoveel woorden een ware contradictie in vermits zo betrokkenen niets zouden te vrezen hebben zij toch wel naar XXX zouden kunnen weerkomen";

2.2.2. Overwegende dat verzoekers stellen dat hun gezegdes verkeerd geïnterpreteerd werden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten en de vrees voor

vervolgning daterend van na juli 1993 verkeerd zou weergegeven en vereenvoudigd hebben, hoewel verzoekers deze feiten en vrees voor vervolging duidelijk uiteengezet hadden in de verhoren;

2.2.2.1. Wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat eerste verzoeker aangehouden werd, geslagen en bedreigd omdat hij zijn belastingen niet betaalde, en dat dit eerder een gemeenrechtelijk probleem was;

Overwegende dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verklaarde dat hij sinds 1992 geen belastingen meer betaalde en dat hij vreesde daarvoor veroordeeld te worden bij een terugkeer naar zijn land; dat uit deze gegevens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft kunnen afleiden dat het eerder om een gemeenrechtelijke aangelegenheid ging;

2.2.2.2. Wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het feit dat de auto van verzoeker door onbekenden werd gestolen eerder een gemeenrechtelijk probleem was;

Overwegende dat verzoeker tijdens het verhoor verklaarde dat zijn auto gestolen werd en dat hij daarvan aangifte deed bij de politie; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot dit feit heeft kunnen stellen dat het om een gemeenrechtelijke aangelegenheid ging;

2.2.2.3. Wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in M. lastiggevallen zou zijn door onbekenden, die hem naar XXX wilden terugsturen, en dat verzoeker hier weinig verdere uitleg over kon geven;

Overwegende dat verzoeker verklaarde in M. lastiggevallen te zijn door twee personen die bij hem aanklopten en hem aanzetten naar XXX terug te keren; dat op dat moment er vrienden binnenkwamen, die de twee personen iets betaalden, waarna de twee personen weggingen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon stellen dat verzoeker weinig verdere uitleg gaf en dat dit afbreuk deed aan de ernst van het feit;

2.2.2.4. Wat betreft het feit dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets vermeld heeft betreffende het feit dat verzoekster als alleenstaande vrouw van I. origine zich bedreigd voelde in afwezigheid van haar echtgenoot;

Overwegende dat verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat ze in M. werd opgezocht door

drie politieagenten; dat ze driemaal kwamen en telkens vroegen waar haar man was; dat ze zeiden dat als hij zich niet aanbood, zijn machines geconfiscieerd zouden worden; dat op de vraag of verzoekster nog andere problemen had ze “neen” antwoordde; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve kon vaststellen dat verzoekster niet verklaard heeft dat zij zich als alleenstaande vrouw van I. origine bedreigd voelde in afwezigheid van haar echtgenoot;

2.2.2.5. Wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zelf geen enkel duidelijk verband legt tussen zijn steun aan D. en de inbeslagname van zijn bedrijf;

Overwegende dat tijdens het verhoor verzoeker stelde dat zijn bedrijf werd geconfiscieerd omdat hij geen belastingen betaalde; dat hij echter niet kon betalen want er kon niet gewerkt worden wegens gebrek aan gas en elektriciteit; dat hij dit aan de politie had verteld maar die geloofde hem niet; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit kon afleiden dat verzoeker zelf geen duidelijk verband legde tussen zijn steun aan D. en de inbeslagname van zijn bedrijf; dat uit de gegevens van het dossier de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus kon afleiden dat hetgeen gebeurd is nà juli 1993 problemen van gemeenrecht zijn; dat verder het door de Commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers uitgebrachte advies dat “het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar XXX zou worden teruggeleid”, niet onverenigbaar is met de ten opzichte van verzoekers genomen beslissingen; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als derde middel aanvoeren :

“IV. - Schending van art. 5 E.V.R.M.

Aangezien verzoekers ook de onwettigheid van de bestreden beslissingen dd. 26 maart én 20 juli 1995 inroepen vermits deze weigeringsbeslissingen impliceren dat betrokkenen in geval van weigering tot opvolging dezer beslissingen, automatisch gedetineerd kunnen worden, hetgeen een systeem in het leven roept waarbij de Belgische Staat een vrijgeleide krijgt om betrokkenen zonder voorafgaandelijke rechterlijke controle van hun vrijheid te beroven, hetgeen in strijd is met art. 5 E.V.R.M., zijnde supranationaal recht met directe werking”;

2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissingen geen vrijheidsberoving inhouden; dat het middel van een onjuist uitgangspunt uitgaat; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter.
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.